

FECSCKE CSABA

Csak egyszer

kora őszi gondtalan léptek
a Szinva-hídon át
mikor még szerettelek
bár ehhez a hídnak pataknak
semmi köze nem ezért és
nem is ennek ellenére
mégis ha fölvilan előttem a kép
a nyár és az ősz találkozása
a Szinva fölött dübögve
mesélni kezd a híd pedig
már kifogytál belőlem nincs rád
örömöm hiába mennénk át
azon a hídon mert csak egyszer
egyetlen egyszer lehet *ugyanúgy*

Magadra hagylak

amit kerestem nem találtam
a jóból mindig mások kapnak
feledni vágyom hogy mire vágytam
maradjon meg ami volt annak

sok fáradt év fuldokol a mában
évek évek mind cserbenhagytak
velem már nem lehet mostohábban
te önző elég vagy magadnak

érzéseiden kiüt a rozstda
minden egyes szavad vakablak
egy életbe kerülnél hát sokba
nem éri meg magadra hagylak

Síró tehen

műtét után lesoványodott
lötyögött rajta a bőre szeme sarkában
megcsillant a víz az indiszkrét fényben
arca megnyúlt mint Greco alakjaié
ijesztő előképeként majdani ábrázatomnak
nem törődött magával erőszakkal vitték kórházba
de a most született kisborjú sorsa
nagyon is érdekelte töviről hegyire kifaggatta
asszonyát az ellés lefolyásáról a Kedves
állapotáról gyerekkorunkban volt egy
ilyen nevű tehenünk zsemleszínű jól
tejelő jámbor jószág amikor szüleink eladták
az istálló küszöbén ülve bőgtünk utána
most ez a későbbi Kedves bög talán
gazdája után